

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3259/2020
03.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Миле Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, Сектор за материјалне ресурсе, Управа за општу логистику, Дирекција за услуге стандарда, Војна установа Дедиње, коју заступа законски заступник Војни правобранилац, ради дискриминације, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1842/20 од 29.07.2020. године, у седници већа од 03.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1842/20 од 29.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2580/17 од 27.06.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација у области рада, на начин, да тужилци као професионалном припаднику Војске Србије није извршена исплата једнократне новчане помоћи на основу четири појединачне одлуке Министарства одбране Републике Србије, Сектор за буџет и финансије, а које су наведене у изреци пресуде. Обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1842/20 од 29.07.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2580/17 од 27.06.2019. године, а одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) и члана 41. став 4. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ бр. 22/2009), Врховни касациони суд је нашао да је тужилцина ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, а тужила, иако се у ревизији позива на битне повреде одредаба парничног поступка, ни на једну конкретну повреду поступка не указује. По члану 407. став 2. ЗПП ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. ЗПП, а што овде није присутно.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је запослена као цивилно лице у служби код тужене у Војној установи Дедиње на радном месту ... у погону ... и то по решењу Војне установе „Дедиње“ од 20.07.2010. године. Влада Републике Србије донела је Закључак 24.01.2013. године којим је одобрена исплата једнократне помоћи професионалним припадницима Војске Србије, као и да ће износити и критеријуме за исплату једнократне помоћи посебном одлуком утврдити Министар одбране. На основу наведеног Закључка, Министар одбране донео је четири одлуке о исплати једнократне помоћи професионалним припадницима Војске Србије, а који су у радном односу на неодређено време, односно одређено време на дан 15.01., 31.05., 31.08, и 13.11.2013. године који су остварили право на плату и то Одлуку о износу и критеријумима за исплату једнократне помоћи професионалним припадницима Војске Србије од 24.01.2013. године на основу које исплата извршена 25.01.2013. године, затим Одлуку од 11.07.2013. године на основу које је извршена исплата 12.07.2013. године, Одлуку од 01.10.2013. године на основу које је извршена исплата 03.10.2013. године и Одлуку од 23.12.2013. године на основу које је извршена исплата 25.12.2013. године. Наведена једнократна помоћ исплаћена је професионалним војним лицима у служби Војске Србије и другим професионалним припадницима Војске Србије, запосленим цивилима у ТРЗНХ „Ђорђе Димитријевић Ђуро“ и у ВЗ „Мома Станојловић“. При том, наведена помоћ није исплаћена тужили, као ни другим запосленима у Војној установи „Дедиње“.

Тужила у овој парници тражи да се утврди да је, као цивилно лице на служби код тужене дискриминисана у односу на остале професионалне припаднике Војске Србије на тај начин што њој није исплаћена новчана помоћ, као осталима, иако је Закон о Војсци изједначио цивилна лица са професионалним припадницима Војске Србије у правима и обавезама, а дискриминација је извршена актима односно одлукама Министарства одбране Републике Србије-Сектор за буџет и финансије које су наведене у изреци првостепене пресуде. У односу на тако постављен тужбени захтев, нижестепени судови налазе да је исти неоснован, односно нема дискриминације с обзиром да тужила није у истом положају као лица којима је поменута помоћ исплаћена, јер није окончан поступак трансформације војних установа које обављају производну услужну делатност, а у складу са одредбама Закона о војсци Републике Србије.

Закон о забрани дискриминације у члану 2. под појмом „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ означава свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање у односу на лица или групе, као и на чланове њихових породица или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу и другим својствима наведеним у Закону. Као посебан вид дискриминације, у члану 16. прописује дискриминацију у облику рада, с тим што забрањује дискриминацију у области рада, односно нарушавање једнаких могућности за заснивање радног односа или уживање под једнаким условима свих права у области рада, као што су право на рад, на

слободан избор запослења, на напредовање у служби, на стручно усавршавање и професионалну рехабилитацију, на једнаку накнаду за рад једнаке вредности, правичне и задовољавајуће услове рада, на одмор, на образовање и ступање у синдикат, као и на заштиту од незапослености. Такође треба нагласити, да када се ради о непосредној или посредној дискриминацији из члана 6. и 7. Закона, она постоји ако се лице или група лица, због његовог односно њиховог личног својства у истој или сличној ситуацији, било којим актом, радњом или пропуштањем, стављају или су стављени у непољовни положај, или би могли бити стављени у неповољни положај, односно када постоји привидно засновано начело једнакости и забране дискриминације. У конкретном случају тужила тврди да је дискриминисана актом Министарства одбране Републике Србије, односно одлукама које су наведене у изреци првостепене пресуде. Међутим, наведене одлуке су донете у поступку спровођења Одлуке о износу и критеријумима за исплату једнократне помоћи професионалним припадницима Војске Србије, које је донело Министарство одбране, Сектор за буџет и финансије, а та одлука је донета на основу Закључка Владе Републике Србије од 24.01.2013. године. Наиме, у Закључку Владе се наводи да се одобрава исплата једнократне помоћи професионалним припадницима Војске Србије, а да износи и критеријуми за исплату једнократне помоћи посебном одлуком утврђује Министар одбране. С обзиром да тужила у конкретном случају свој тужбени захтев темељи на акту органа јавне власти којим је извршена дискриминација, при чему је као такав акт означила одлуке из изреке првостепене пресуде, а да су те одлуке донете у циљу спровођења аката виших органа јавне власти који су раније наведени, то произилази да тужила није могла бити дискриминисана наведеним актом. Правни положај тужиле у односу на право које је спорно у конкретном случају-новчану помоћ одређено је актом Владе Републике Србије и након тога од стране Министарства одбране, које је утврдило услове и критеријуме за доделу те врсте помоћи, тако да се одлуке које су предмет тужбеног захтева јављају као спроводбени акти наведених одлука виших органа јавне власти. Такав став је овај суд заузео у бројним предметима-одлукама поводом тужби ратних војних резервиста против тужене Републике Србије ради дискриминације због неплаћања ратних дневница којим је утврђено да је дискриминација извршена управо Закључком Владе Републике Србије из 2008. године, а не каснијим актима других органа којима је тај закључак спроведен.

Код такве чињенице, није од одлучујућег значаја инсистирање ревизије на томе да се прописи на које се позивају нижестепени судови и којима доказују да тужила није била у идентичном положају са осталим припадницима Војске Србије нису у то време били на правној снази, односно да је сам Закон о Војсци изједначио тужилу са осталим припадницима Војске Србије у погледу права и обавезе.

Из напред наведеног произилази да је тужилина ревизија неоснована, али из других разлога, па је и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**